

manifestet och då hon kontrade med frågan: »Kan du prata när du tänker?», hade Lovise svarat: »Du ser inte förrän du förstår». Längre hade jag vaktat barnen från andra sidan bersån och när de ropade: »Du är tiden mamma!», skyndade jag mig till den privata läsnings- i sovrummet, för svårare än så är det inte. Mamma brukade ibland säga: »Där du står är en helig plats», och alltsom Lovise växte ju mer lik henne blev hon liksom jag påminde om Marie och då fjolåret var slut skulle hon ge mig presenten som bevis! tänkte jag. Ronnan såg sig om i sovrummet en sista gång innan vi åkte till universitetet och i spegeln bakom mig stod Lovise och när hon undrade: »Ska vi ha kakor till teet?», nickade jag och hon la ned dem i korgen. »Det är alltså du som är jag, min Darling!», sa Ronnan uppsluppet i bilen och ifrån förarsätet såg han mig djupt i ögonen genom backspeglarna och så släppte han av oss vid universitetet där Lovise blev doktorand. Rädslan att läsa prioritetsmail hade alltid varit ömsesidig, men eftersom det är viktigt att lyssna till texten och ingen undgår sitt öde läste Katarina att hon blivit befordrad till forskningslärare vilket var Katarsin! Anne Georgia Katarina hade alltid varit den uttänkta stipendiaten och doktoranden som ingen annan än professorn hade lagt märke till och därför lovordade han henne med motiveringen: »Den historiska fiktion som är det nödvändiga försprånget i litteraturen behärskar kandidaten och hennes lektioner som är ytterst viktiga är eftersökta, märkvärdiga, magnifika och självlysande, efter en lång tröda och missväxt.» »Jag blir svårt sjuk om jag inte skriver!», skrek hon till professorn dagen då hon återvände till honom och när hon rodnade såg jag hennes teaterloge blänka. »Och Du är rosen och jag vill höra hur du luktar!», svarade han och tittade på henne under lugg varmed skådespelarna från scen log som om hennes frånvaro hade varit en ond besvärjelse. Att säga »God natt!» till sin publik är svårt när man redan vet vad som ska hända och så var det med Katarina, skrev läraren på sitt rum. »Ja, det är ytterst viktigt att kunna förneka jubel och hon är mycket diskursiv», svarade professorn från sitt eget rum och det var som ett tyst samtal pågick mellan dem. När Roy tillslut frågade mig direkt: »Förstår du nu uppgiften till nya rön?», svarade jag: »Naturligen för vishet kräver ordning», och han skrattade högt och tillade: »Den Ja! Och du lovar väl att skriva ordentligt?». Påföljande natt fortsatte jag min forskning parallellt som jag skrev färdigt min roman och kvällen innan badade Ronnan

och jag i badkaret i Huset. När jag dagen efter lämnade fram romanen, gjorde han korstecknet över bröstet och sa: »God Bless You», och det var hjärtslitande att ge ifrån sig sin realistiska fiktion. »Har du skrivit den med hjärta och själ?», undrade han då han inom en vecka hade läst klart. »Tror det!», svarade jag och han log. Med känslan av att min livshistoria nu var över infann sig idén om en återvinningscentral i området där vi bodde och jag tänkte på mamma och professors svarta labrador till spårhund. Understödet i kommunen hade varit nästan obefintligt sedan urminnes tider, men nu hade socialdemokraterna nya insikter och man väntade med spänning. I april nästa år var den på plats och det var en strålande vår med vit- och blåsippor och styvmorsviol och jag satt och läste *Le Livre de ma Belle-Mère* av Janine Boissard när Lovise kom till mig i bersån och sa: »Rosalie är död». Efter det att jag lugnat ned henne för att höra vad hon hade att säga, förstod jag att det var vit och livlös i komposten bakom universitetet, som man hittat henne om natten och att det handlade om ett mord. »Läraren till pappa var aldrig du! Det var jag!», skrek hon därmed och som ett brev på posten, förstod jag att läraren som i tysthet hade arbetat så nära Roy var pappan till Maria och mig. Skylten mot dörren klappade för att visa min frånvaro i rummet vid universitetet och då musiken ifrån Slottskyrkan trängde in i våra öron var vi med dig. Du var inte starka, men bräckliga Rosalie som likt den skördade rosen faller i komposten om sommaren och vi saknar dig! Professorn stängde boken då han hörde en ljus stämma från trädgården läsa ur dikten *Heaven* av Rubert Brooke och han betraktade tavlan *Alice Hoschedé au jardin* av Claude Monet, när han lystrade:

»One may not doubt that, somehow Good Shall come of Water and of Mud; And, sure, the reverent eye must see A purpose in Liquidity. We darkly know, by Faith we cry, The future is not Wholly Dry. Mud unto mud! - Death eddies near – Not here the appointed End, not here! But somewhere, beyond Space and Time, Is wetter water, slimier slime!«

Vinden

DET VAR UNGEFÄR som när vinden söker sig in bland all bråte, dvs. gör allt för att varsko att han faktiskt finns, men att han ännu inte riktigt är på sin rätta plats. Vinden var också det som man vanligen lyssnade till när man ännu visste varthän det skulle bära eller inte hade någonting för sig. Han kunde komma lömskt susande in genom fönster- eller dörrspringor eller andra knappt ogenomträngliga vägar, men ibland brusade han upp för att visa att det verkligen var han som bestämde över man och huse. Han var ganska omständig Vinden, det vill jag anmärka, men också så märkvärdig när han ibland blåste sig ända ned i kakelugnen så att askan vispade omkring därinne. Ibland smög han sig tom. in i husets öppna tilluftskanaler trängde sig igenom det stängda spjället. Hon hade suttit och läst ganska länge den morgonen då han plötsligt gjord sig hörd inne i köket och han kom väl in fönstervägen eftersom hon hade haft fönsterluckan öppen. Han brukade ibland ha förfärligt bråttom den Vinden, det hade hon lagt märke till, men idag liksom smög han omkring därinne emedan han emellanåt lät höra ifrån sig med en lätt susning över golvet. Han har väl bestämt sig för att städa, tänkte Indra där hon satt ihopkrupen i sin läsfätölj och hon hämtade sopborsten och skyffeln och ställde fram åt Vinden som pustade i en hörna. Indra återvände snart till vardagsrummet där hon fortsatte att läsa boken upp och ned tills hon hörde ljudet igen sittandes med sin bok. »Nu måste jag ta mig för någonting att göra», sa hon tyst för sig själv och gick ut i köket som såg städat ut, vilket var konstigt, eftersom sopkvast och skyffel stod kvar på stället. Skafferiet stod dessutom öppet, såg Indra som stängde det, varpå ett luftdrag gick i köksgardinen, men utan att hon märkte något och hon gick och tittade till sina blommor. Somliga var trötta och behövde vatten medan andra var blommiga och glada och Vinden har väl övergett mig tänkte Indra dystert. Hon tog fram den blå vattenkannen och hällde vatten i den och så vattnade hon och pratade stillsamt med dem. Vissna klippte hon försiktigt bort och så kisade hon mot fönstret för det var som om någon gick där ute, men

att han var osynlig och hon kände på sig att det var Vinden! Han brukar dra när han får tråkigt, tänkte hon och mindes en vers ur sången »You're Kind» med Paul Simon: »I want to sleep with the window open and you with it closed, so Good Bye!».

Ute sken solen från en klarblå himmel, men Indra hade ingen lust till att gå ut och hon drog bort några gamla löv när det knackade på dörren. »Vem där?», undrade hon, men fick inget svar, varför hon försiktigt öppnade och lät den lilla säkerhetskedjan dingla mellan dörr och karm. »Ingen här?», undrade hon igen, varpå hon hörde små snabba steg ned i trapphuset. »Åh, är ni hemma?!», hörde hon så en röst. »Javisst!», svarade Indra med fortsatt kvartsöppen dörr. »Det är brevbäraren! och jag har post till damen», svarade en mörk röst. »Jaså», svarade Indra och väntade på att han snart skulle visa sig. »Här är den!», sa han plötsligt och kilade in tre kuvert i den smala dörrspringan. »Tack!», sa Indra, och försiktigt stängde hon dörren igen. På bordet hade hon i all hast lagt blomsaxen och den använde hon nu för att sprätta upp kuverten som var från Frankrike, Österrike och Sverige, närmare bestämt Dalarna! Indra öppnade breven och la ut dem på bordet och så satte hon sig ned att läsa dem med tillförsikt och saktmod. Ett var ifrån en släkting i Dalarna, ett annat från hennes ex-make i Österrike och det tredje från en väninnans systerdotter. Det var mycket med tre brev på en dag och så mycket text att Indra blev matt. Mostern som berättade hur hon hade det, rapporterade som vanligt ifrån Dalarna en gång i veckan och Alexander, exmaken berättade att han var framme i Österrike efter en handelsresa i Europa. Han var mäklare till yrket, men ville därutöver meddela att deras gemensamma barn Ylva mådde bra efter alla omständigheter. Han hade haft henne med sig under resan och i brevet bad han Indra att skicka dem pengar så att Ylva kunde få komma hem igen. Han var snål den mannen, men barnet hade säkert någonting roligt att berätta ifrån sin resa med pappa tänkte hon. Indra saknade också så innerligt sin lilla Ylva och hon vek ihop brevet och gav sig på det sista där systerdottern Eugènie hade mycket att berätta. Efter det att Indras syster gått bort i magtarmscancer, var det numer Eugènie som skrev breven och meddelade sig ifrån Frankrike. Hon bodde sedan några år hos sin faster Alfonsine som Indra inte hade träffat och hon kunde svenska, eftersom modern var svensk, men skrev alltid på franska eftersom Indra tyckte om det. I sitt brev förklarade

Eugénie att hon snart skulle börja sista året på högstadiet, dvs. i *le collègue* och att hon nu hade fått ett eget rum, efter att länge ha delat med sin bror. Hon verkade nöjd och full med entusiasm och undrade när Indra skulle hälsa på dem och Indra suckade, för nog hade hon arbete och lön, men inte råd att åka ända till Frankrike. Hon kysste brevet och la ned det i kuvertet igen för innan kl. 15 måste hon hinna till banken för en överföring och på med sommarkappan och ytterdörren låstes! Hon visste att Vinden ibland brukade ta sig in i huset även när hon själv inte var hemma, för ibland fanns det spår i lägenheten som bevisade att han hade varit där. En kaffekopp kunde stå odiskad på diskbänken eller så en använd handduk inne i duschrummet. Han kom och gick som han ville den dumma Vinden, tänkte hon och kilade snabbt ned för trap-porna. Ute såg hon hur svalorna tog sig in under hustaken och folk var på väg ut eller in i sina hus när hon snabbt gjorde sitt bankärende och så stannade hon vid det lilla antikvariatet i hörnan av Rörstrandsgatan. Indra försökte se vad bokhandlaren hade ställt fram men fann inget av intresse förutom en bok om fåglar och så kom hon att tänka på Vinden! Hade han kanske gått och lagt sig i hennes säng eller var han manne ute med soporna? Hon undrade och fantiserade och hittade på alla möjliga förklaringar till att Vinden nu borde vara hemma igen och hon gick längsmed S:t Eriksgatan, in i sin port och så upp i huset med hissen. Dagen hade varit relativt kylig, sådär som maj kan vara när sommaren inte varmt upp jorden och Indra bodde litet, bara på 40 kvm, men klarade sig och trivdes! Hon var lycklig med sig själv, men ändå på sitt sätt ensam, i varje fall när inte Ylva var hemma som bodde i bäddsoffan och hade sitt eget lilla skrivbord, som mamma. Indra själv bodde på loft och hade gillat det alltsedan barn då hon uppskattade gömda utrymmen som garderober och skåp där hon ofta satt. En gång hade hon tom, försökt att sova iett men mindes att hon inte vågade av rädsla att falla ut! Redan då hade hon betett sig som en liten fågelunge och hon var det tillviss del fortfarande, fast i vuxen ålder.

Indra hade satt sig i soffan i vardagsrummet när hon kände hur en lätt svepning gick igenom det och hon tittade upp, men såg ingen. Återigen kände hon ett drag som om svepningen gick fram till rummets bokhylla där den tycktes söka efter något men så var det bara hon själv som fantiserade, eller? Kanske Vinden redan är här? undrade hon och lekte med

tanken för han var ju hennes blå Vind, eller har Vindar verkligen färg? Hon visste inte och sökte inte heller något svar, utan fortsatte att vila i soffan där hon lutade sig bakåt och tänkte på Ylva, endast 15 år, men redan så otroligt vacker! De hade båda ljusbrunt yvigt hår och melerade ögon, bara det att Indras var aningen blåare än Ylvas och hon klädde av sig, kröp upp på loftet där hon löste upp hårknuten, och så lade hon sig under duntäcket. Köksfönstret hade hon låtit stå lite öppet utifall Vinden ville klättra in och så hörde hon hur köksgardinerna fladdrade men i övrigt var det tyst förutom Indras hjärta som slog. I natten flög en och annan svala när Vinden satte i fönstersmygen för att beundra Indra där hon sov och han såg hur hennes täcke lyfte sig när hon andades. »Min lilla Indra!», sa han tyst så att det viskade ute i natten och in mot rummet och han flög ned för att sätta sig vid foten av hennes sängloft.

När morgonen kom och Indra vaknade, det var som om någon hade och besökt henne och hon tänkte att det kanske var Vinden, men den var borta och hon gick för att stänga fönstret. Han leker kanske som bäst i grannträdgården, tänkte hon och sökte och i det kom han farande men slog sig så hårt emot fönstret att det nästan gick sönder. Han är då fullständigt galen, och till mig får han inte komma bångstyrig, tänkte hon och skulle precis ta ut mjölken ur kylskåpet då det ringde på dörren och hon gick för att öppna. Grannen Vilholmenia stod där alldeles rödgråten och tyst utan ett ord och så ruskade hon på sitt lilla huvud och sa: »Det har nu gått över 3 månader sedan jag såg honom och då var han med hopp och glädje över att han hade ett nytt jobb, men sen fick jag inte se röken utav honom, den skurken!», »Han har väl farit dit pepparn växer!», tillade hon upprört och så fortsatte hon att ruska på sitt huvud. »Jag har tyvärr inte sett honom!», sa Indra bestämt, »men skulle jag se honom, lovar jag att säga till dig!«. hon såg på Vilholmenias och stängde ytterdörren. Hon varken ville eller orkade bekymra sig över sin grannes besvär, men när hon fick reda på sin egen Vind, då kanske hon skulle och Indra gjorde sig i ordning för arbetet. Till vardags arbetade hon som sömmerska sedan 20 år tillbaka varför hon kunde sin profession, och det var ett rent nöje att sy i knappar, korta av byxor och klänningar och göra dem än mer passande. Hon fick ofta olika uppdrag och nöjde sig med den lön hon fick, som inte var särskilt mycket.

Indra åt snabbt upp sin frukost och drack sitt morgonte innan hon

begav sig ut på stan och ned i tunnelbanan där hon hoppade på tåget. Hon behövde bara åka två stationer till Rådmansgatan, så var hon framme och hon kilade uppför rulltrappan, ut genom T-banedörren och så hade hon sin lilla syateljé i porten mittemot. Det var ovanligt tyst och stilla när hon öppnade dörren till ateljén, där det var dammigt i fönstren och hon sträckte sig efter en trasa under disken, vätte den och torkade av fönsterkarmarna. Klockan 10 skulle hon öppna butiken igen och då måste allt vara snyggt, men när hon inte blev klar öppnade hon fönstret som flög upp och hon kände hur Vinden gjorde sig beredd att flyga in, men att den inte var hennes. Indra lät den ändå flyga in för hon tänkte att den nog skulle göra nytta, vilket den gjorde, för aldrig hade väl butiken varit så fin efter att den Vinden hade susat omkring därinne. Indra satte sig sedan att i lugn och ro sy i ett par knappar i en blus när en gammal man kom in. Han hade bett om att få sin kostym omsydd och kvinnan steg upp för att hämta den, när plötsligt dörren slog upp: »Äntligen hemma mamma!», ropade någon glatt varpå Indra vände sig om. »Nämen, är du redan hemma!?!», undrade Indra förvånad när hon fick syn på Ylva. Det var snabbt jobbat av ex-maken att få hem henne inom knappa dygnet, tänkte hon och Ylva tyckte att moderns ansikte hade åldrats under de månader som hon var bortrest! »Så skönt att ha dig hemma igen!», utbrast Indra och fortsatte »kom och hjälp mig här i ateljén! Kan du vara vänlig att ge den här kostymen till mannen här?!». Flickan hade knappt hunnit ställa ned sin resväska förrän hon skulle hjälpa till, men hon tog mannens kostym i sina händer, expedierade honom och sa: »det blir 500 kr», varpå han blev vresig. »500 kr!», »det är ju rena rama rånet!», utbrast han. »Okej, giv honom lite rabatt på 101 kr», sa Indra och fortsatte med sitt göromål och mannen nickade tacksamt betalade och gick ut. »Så många månader och ingenting nytt ifrån dig!», sa Ylva. »Nej, men du har säkert mycket att berätta!», svarade Indra nyfiskt. »Kanske!», svarade flickan och de jobbade till det var dags att gå hem där Indra lagade mat när vällen var vackert skön och det blomnade av pelargonia på fönsterbläcket! Skulle Vinden komma nu hade hon blivit särskilt glad eftersom flickan var hemma men inte en vindpust så långt hon kände. »Är du lite hungrig?», undrade hon »ja, mycket!», svarade Ylva och så satte de sig ned att äta. »Det blir soppa som du ser», sa Indra, och flickan som undrade vad det var, stoppade näsan i den som luktade

av potatis och lök. »Vichyssoise», sa Indra och visste inte att Vinden satt utanför fönstret och såg hur vackert de satt och hur god soppan var, men det var inte dags att ta sig in och han tog sats mot stranden! Lika vackert som vattnet var Modern, tyckte han och log i det samma vågorna sköljde in över den och det smakade salt! Han älskade när det hände, även om det inte var särskilt ofta, men ibland kunde Östersjön likt Medelhavet ge ifrån sig det och såg på barnen som glatt lekte i sanden.

Bakom ett rött parasoll satt Vilholmenia och solade och Vinden som inte ville störa, återvände till staden när hon samtidigt plockade ihop sina strandpinaler och lunkade hemåt! Flickan och Indra åt färdigt när det plötsligt ringde på dörren. och »Öppna inte!», »det är säkert bara Vilholmenia som vill klaga sig över sin försvunna man» sa Indra till Ylva då kvällen passerade! Tidigt i gryningen nästföljande dag vaknade Ylva som ställde sig att göra frukost varefter hon gick för att väcka Indra och tillsammans åt de iväg till syateljén igen.

I Metron kom en man flygande emot dem för att han skulle hinna med tåget som Ylva och Indra precis kom med och »Se dig för!», ropade de »Jag ska då säga det samma!», svarade mannen vresigt och »Ja, det var på tiden att vi träffade dig», sa Indra som kände igen honom som Vilholmenias »före detta». »Nu tar du allt och visar dig därhemma, så att Vilholmenia slutar att sörja», skrek hon högt och tåget åkte. Framme vid syateljén låste modern upp dörren till affären och där det var lika fint som igår och idag skulle de äntligen bli klara med klänningen och så måste ett par kostymbyxor sys. I det att de satt sig berättade Indra om sina brev och så undrade hon om Ylva i sommar ville göra en resa; antingen till Dalarna, eller så till Frankrike? Egentligen hade hon inte råd, men om de fick klänningen och kostymbyxorna klara i tid skulle nog resan bli av. och Ylva ville allra helst till Frankrike! Längre den dagen sydde de och när de fram emot kvällen var klara ringde de brudparet som redan nästa morgon skulle hämta sina kläder.

Väl hemma samma kväll, satte sig Indra att skriva till Eugènie och så gick hon för att posta brevet före kl. 21 och det skulle bli annorlunda jämfört med en semester i Sverige.

Eugènies familj bodde i den lilla hamnstaden Antibes och dit skulle de i sommar med tåget förstås och Vinden satte sig intill pelargonierna och så trängde han in i fönstersmygen. Stilla stod han vid Ylvas bädd för

han hade aldrig egna barn, men var stormförtjust i dem, och han flög upp på loftet och satte sig vid Indras fötter som han kysste! Till utgång valde han sedan nyckelhålet i ytterdörren och han svepte rocken om sig och begav sig hastigt ned för trapporna. Hissen gillade han inget vidare, den gick för långsamt och ute igen smög han upp till den lilla parken för att sova i ett träd.

Påföljande morgon hade Indra och Ylva bråttom att komma iväg till arbetet så de skyndade sig allt vad de orkade och tog metron som vanligt. »Han verkade lite full i hatten igår», sa Ylva plötsligt som mindes den yvige mannen. »Jaha, du», svarade Indra och så gick de av vid sin station och upp till syateljén på andra sidan gatan där den vackra brudklänningen hängde intill ett par kostymbyxor! När det 10.30. ringde i den lilla klockan på dörren och ett vackert välborgat par steg in visade Ylva och Indra visade kläderna som paret förnöjt tog emot, betalade för och glada över att snart stå i kyrkan gick de ut. De skulle gifta sig i den lilla bykyrkan med gråstensfasad och hade nu bråttom iväg för kl. 12 skulle bröllopet stå, så de hade minst sagt bråttom. »Vilken tur att vi hann få färdigt klänningen och byxorna i tid!», sa Indra till Ylva. »Ja, annars hade vi nog fått rejäla bannor», tillade flickan och tittade på Indra. »Ja och så får vi då äntligen råd att resa till Frankrike i sommar!», sa modern glatt och flickan nickade medgivande.

Inga dagar går så snabbt som när man har roligt och det hade nu både Indra och Ylva som i flera veckor fram till avresan planerade medan de arbetade. När dagen väl var kommen att de skulle iväg råkade de i all hast stöta på Vilholmenia och hennes X på väg upp i trapphuset och »Hoppsan!», ropade Indra och steg åt sidan med Ylva. »Han är nu äntligen återkommen efter all röra!», sa Vilholmenia hoppfullt och mannen spände ögonen i Indra, men sa inte ett ljud. »Vi är på väg till Frankrike, närmare bestämt Antibes!», sa hon och höll Ylva hårt i handen. »Ja, då får jag önska er en trevlig resa då!», svarade Vilholmenia och knuffade till sin karl så att han hoppade till och han lyfte på hatten varmed de såg ut som vanligt. »Nu måste vi skynda oss!», sa Indra raskt och så bar det iväg för det skulle ta dem drygt ett dygn att ta sig ned till Antibes genom Paris, Europas hjärta!

Tåget skulle avgå kl 14.30 den 14 juli, dvs. idag som var Frankrikes nationaldag och försiktigt rullande det in på perrong 5, där Indra och Ylva

stod och de klev på. Ifrån en avlägsen plats såg Vinden hur de skyndat sig iväg till tågstationen och släpat på resväskor och parasoll. och han vinkade sorgset när han gjorde sig i ordning för en lång nattfärd! Väl nere skulle han överraska och glädja dem, tänkte han och så kanske han återigen skulle hitta hem till sin allra hjärtans kär! Innan han for iväg gjorde han en svepning i Stadshustornet för att blicka ut över det vackra Stockholm och så försvann han över Söders höjder. Han älskade att fara och denna resa skulle bli perfekt för vad var ett liv utan henne?! undrade han i det att han flög och var glad över att snart igen återse Frankrike!

Tåget lunkade och emellanåt tjöt det till när Indra och Ylva satt på var sin sida om fönstret där vackra landskap passerade med kor på bete och rapsen i blom! De hade haft turen att få en egen tågupé, så det var ingen som störde, förutom konduktören förstås och efter hans besök, somnade Ylva och Indra vakade. Tåg har en förmåga att vaggas en till sömns och så var det även ikväll när stjärnorna redan låg tända på himlavalvet och Indra gick bort till matkupén och beställde mackor och juice. Det fick bli enkel mat eftersom hon inte hade så mycket kontanter och ännu inte ville använda sitt bankomatkort och hon vajande tillbaka och de satte sig att äta.

Över Öresundsbron åkte de och så vidare in i Köpenhamn, där Indra utbrast: »nu måste vi snart sova en hel natt» och utanför tågfönstret såg de passagerare och konduktör samtala och väskor flög. Tåget stod en dryg kvart på stationen innan det satte fart igen och Indra sjönk ned i sin kupéstol och somnade när Ylva satt vaken, men snart sov hon med. Under natten körde tåget genom Tyskland och i månen skymtade Vinden Indras ansikte.

Nästa dag var de redan i Frankrike och om bara någon timme skulle tåget rulla in på Gare du Lyon i Paris och »Älskliga stad!» sa Indra och strålade som sol när de närmade sig den. Tåget skulle inte stanna länge på stationen så hon drog snabbt ned fönstret för att inandas lite Parisluft och det fläktade skönt och man hade bråttom till sina tåg. Efter att tag började tåget att rulla igen och så skulle det fortsätta ned genom Frankrike mot Medelhavet och sommaräventyret. De skulle bara vara borta en vecka men det kändes redan som om de hade upplevt en hel dag när tåget trängde igenom centrala Frankrike. Det var som en enda stor sagobok att ta del av alla de äventyr utanför tågfönstret när tåget

passerade stad efter stad för det var verkligen något särskilt med Frank

Fram emot kvällen var de framme och de tog sina väskor gick av tåget och på perrongen stod Eugénie med fastern när det redan var mörkt, men det lyste på blomplanterarna! »Bienvenues!» skrek de glatt och rusade emot Indra och Ylva och fullt med kyssar överröste dem. »Merci!», sa Indra och presenterade sin dotter som inte var vidare duktig på franska, men något hade hon lärt sig i skolan så hon förstod lite.

Det som var så roligt var att Eugénie och Ylva var lika gamla och trots att det var Eugénie som Indra mest hade brevväxlat med blev det nu en självklarhet att samtala med fastern. Hon hette Alfonsine och de skratade lite åt att det i Sverige finns en känd saga om en Alfons som Ylva försökte förklara! De hoppade snart in i Alfonsines röda lilla Renault och de behövde inte åka länge förrän de var framme på Rue de la baguette, där de hoppade ut och Indra ville bada, men först skulle Eugénie visa huset. Efter en hel timmes visning begav de sig snabbt iväg till den lilla stranden *La Piège*, där det förstås var folktomt, förutom några ungdomar och »Hit kan ni gå om dagarna», föreslog Alfonsine och Indra nickade. Det var en fin liten gömd strand och det hade väl aldrig tidigare varit så lätt att sätta på sig baddräkten tyckte Ylva, varefter de sprang ikapp ned mot havet. »Underbart!», ropade Indra glatt och tog emot sin dotter i vattnet »Och ikväll blir det skaldjur», sa Eugénie, »Fruits de la mer vous savez!», tillade hon när även Alfonsine badade.

Vinden hade kommit för att slå sig ned i ett pinjetråd inte långt ifrån där han pustade ut efter en lång färd genom Europa och »Min kära Indra», tänkte han och »Min Vind!», viskade Indra. Bakom henne simmade nu Ylva, Eugénie och Alfonsine medan Indra njöt av att befinna sig i en vik i Medelhavet och efter ca 20 minuter gick de upp, la sig på sina handdukar och så dags att åka hem. Vinden var minst sagt avundsjuk på att inte avnjuta semestern tillsammans med sin Indra, men så hade han hade henne nära sig och han gladdes åt det.

Väl hemma duschade de, bytte om och så gjorde de sig i ordning inför kvällen som de skulle spendera på en klassisk liten restaurang i hörnet av »Rue Fersen/La plantage» och i sommarklänning tog de bilen! Framme hänvisas de till bordet intill akvariumet där små färgglada fiskar simmade och Alfonsine beställde en *Fruits de la mer*, som de åt med välbehag i varandras sällskap. Efter en sen kväll återvände kvinnorna till huset och

när de sov passerade Vinden ute i trädgården så att det doftade av jasmin och han ruskade han om i den lilla lavendeln nedanför Indras fönster.

Morgonen därpå var sval och mild men snabbt blev det hett och de hade knappt hunnit äta frukost förrän det snart var dags för lunch och de bestämde sig för matsäck till stranden. Alfonsine var dock tvungen att arbeta på dagen, varför hon tyvärr inte kunde vara med dem, men Indra och flickorna begav sig glatt ned till *la Piège*. »Vilken underbar resa!» tyckte Indra och såg långtande ut mot det blå havet, och Ylva instämde när de la sig på samma ställe som dagen innan och de njöt av sol och bad. Till lunch åt de baguette, tomat och sallad och de njöt av utsikten där Vinden gjorde dem besök utöver sina färder i byn. Han älskade att flyga och var glad åt att ge vind åt ortsbefolkningen när han lekte lätt mellan husen, gränderna eller pustade ut i någon hamn. Han lekte även i kläder och ibland blåste han rent på någon gata så många var tacksamma över att Vinden gjorde så mycket gott och de tackade honom ofta i det att han vispade runt i staden. Den enda som inte var riktigt nöjd var Indra, eftersom hon saknade honom och hon tänkte på hur han brukade leka och retas med henne när han drog förbi! Nu var det dock länge sedan som hon riktigt hade märkt av honom och hon undrade vart han egentligen höll hus.

När kvällen kom bestämde sig Ylva och Indra för att ta en promenad i gränderna innanför stadens murar och det var en sval kväll då ungdomar lekte och kysstes i parker, på caféer och stränder. Det blev tillslut ganska sent och när de vandrade sakta hemåt lekte Vinden i palmer och på batterna och det var kul att fara run, men tillslut flög han ikapp sin Indra och Ylva och de begav sig upp till huset. I köket satte de sig med Eugénie och Alfonsine, som började berätta om sin ungdomskärlek som var försvunnen och vart han hade tagit vägen visste ingen! Han var sjöman till yrket och sedan länge man befارade man att han hade omkommit ute på havet, men man var inte säker för han kunde lika gärna ha begett sig till Amerika, där han hade sin bror.

Hon verkade aldrig riktigt ha slutat älska honom och Indra påminde sig om sin kära Vind och dagarna tycktes passera som i enda skön dröm, när de besökte det välkända Picassomuseet eller gjorde utflykter upp i bergen. Snabbt gick dagarna och kvällarna likaså och varje natt satt Vinden nedanför Indras fönster även om han om dagen gjort henne små

besök vid stranden eller i någon gränd. Sista dagen närmade sig dock och de bestämde sig för att ta vara på den och göra en utflykt till Nice varför de tog bilen till Nice där det var kul att vandra omkring på *L'Anglais*. Tillslut blev det nästan för hett varför de återvände till Antibes för att så snart som möjlig ta sig ett kvällsdopp vid *La Piège* och det brusade milt emot stranden. I morgon skulle de åka hem igen, så de måste verkligen ta tillvara på sista minuten och efter besökte de lilla boulangeriet för att säga hej till den vänlige bagaren och hans fru, av vilka de köpt bröd hela veckan. De åkte förstås också förbi stranden för att få sig en sista blick utav det härliga blågröna Medelhavet där vita brusande vågor slog mot stranden och det var nästan svart!

Vinden kom aldrig i kvällningen då de såg fiskebåtarna återkomma till kustlandet och de begav inte mot Rue de la baguette! När de hängde handdukarna att torka ute på den lilla terrassen dukade Alfonsine upp den mest utsökta middag. Hon hade nämligen lagat »Pot au feu» och Raklett och så var det sallad och bröd till det och de slog sig ned vid bordet där de samtalande och åt i kapp med konversationen. »Vi vill tacka så mycket för en underbar tid i Antibes!», sa Indra glatt och höjde sitt vinglas för en skål. »Avec plaisir!», svarade Alfonsine och de skålade allesammans och drack varandra till för det var en Sauvignon Blanc och Indra och Alfonsine tillät sina flickor att smaka det. De åt även en deliciös efterrätt bestående av glass och jordgubbar med riven choklad och Indra såg på Ylva som hade fått en fin gyllenbrun solbränna under sin vistelse på Rivieran. Även hon själv hade fått lite färg men eftersom hon var ordentlig med solkräm, blev hon inte lika brun, utan snarare rosenröd. Efter middagen satte Ylva och Indra igång med att packa och ängs med stranden gjorde sig Vinden klar för hemfärd och han tog i med alla sina krafter, för han skulle naturligtvis hinna före! Morgonen därpå lyste solen igen ifrån en klarblå himmeloch Ylva och Indra kunde inte sluta att gråta för så goda vänner hade de blivit att de det var svårt att skiljas! Flickorna bestämde sig där för att börja brevväxla, eftersom de måste hålla kontakten! och de gladdes på väg mot tågstationen där de skulle säga adjö. »Här vill jag för alltid bo», sa Ylva när tåget väntade och de skyndade de sig upp i en utav vagnarna där de kastade slängkyssar och så började tåget att rulla. »Hej då», skrek de. »Au revoir!» ropade Alfonsine och Eugénie tillbaka och det var en vacker morgon, men roligt